

— Λίγο ακόμα, καπετάνε! Λίγο ακόμα και σηκωνομέστε!

Εἶπαν τὰ παλληκάρια, μεθυσμένα ἀπὸ τὸ φλογερολόλημα τοῦ Λάμπρου.

Στὴν στιγμή, μιὰ ὁμοθροντία ἔπεσε ἀπάνω στοὺς κλέφτες. Εἶταν ὁ πατέρας τῆς Γκόλφως κι' οἱ χωριανοὶ του, ποῦ τὴν ἔρριξαν. Πέντε λαβωμένοι καὶ τρεῖς σκοτωμένοι μαζί μὲ τὸν καπετάνο! Κι' ἔτσι:

« Γλυτώσανε τὰ πρόβατα,
 » Γλυτώσανε τὰ γίδια,
 » Γλύτωσε καὶ τὸ λαγιαρνί,
 » Τῆς σιάνης τὸ καμάρι,
 » Ποῦχε ἀσημένιο κέρατο
 » Καὶ τὸ μαλλὶ χρυσάφι... »

Χρειάζεται νὰ τὸ ποῦμε τώρα γιὰ νὰ τελειώσῃ ἡ ἱστορία;

Ἄς τὸ ποῦμε!

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ὁ πατέρας τῆς Γκόλφως εἶπε στὸν Λάμπρο:

— Λάμπρο! Ἔχω τὴν εὐχαρίστηση νὰ σὲ κάνω... παιδί μου!

— Κι' ἐγώ... πατέρα μου!

Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν, οἷον πατέρας μὲ παιδί.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Βιβλίον ταξειδίου

Ὁ βιβλιοπώλης.— Πάρτε, κύριε, κανένα βιβλίο γιὰ νὰ διαβάσετε στὸ δρόμο.

Ὁ ταξειδιώτης.— Ἐγώ, παιδί μου, συνειθίζω νὰ κοιμοῦμαι στὸ ταξιίδι...

Ὁ βιβλιοπώλης.— Νὰ σᾶς δώσω τότε... ἓνα ὄνειροκρίτην!